

14 | 7 - 13 JULI

ZOMER

*Aan zintuigopenbaring overgegeven
Verloor ik de drijfveer van mijn eigen wezen,
Gedachtendroom leek
Verdovend mij van het zelf te beroven,
Maar wekkend nadert mij reeds
In de zintuigschijn het Werelddenken.*

In deze week in de zomer komt een keerpunt in ons innerlijke beleven. Tot nu toe moesten we de ziel geheel overgeven aan de waarneming met de zintuigen, waardoor we de drijfveer van ons eigen wezen verloren. Het denken werd droomachtig, het verloor zijn helderheid en werkte verdovend. Daardoor vergat ik mijzelf en leek ik mijn zelf te verliezen. Het keerpunt is nu dat we voelen hoe ons iets nadert dat ons wekt. We leven in de zintuiglijke schijn, maar daarin nadert ons het Werelddenken dat ons zal wekken.

*Ik voel als betoverd
In de wereldschijn het weven van de Geest:
Het heeft in de dofheid van de zinnen
Mijn eigen wezen gehuld
Om mij de kracht te schenken:
Die, onmachtig deze aan zichzelf te geven,
Mijn ik in zijn grenzen is.*

Nu ben ik zo ver verwijderd van mijn zelf dat ik het weven van de Geest kan voelen in het licht van de wereld, in de schijn. Het verschijnt niet aan mij in een helder denken, het lijkt in een betovering te verschijnen. Deze wevende Geest heeft een sluier getrokken zo, dat ik deze niet in zijn ware wezen kan vatten. Mijn zintuigen zijn deze sluier, zij verdekken mijn ware wezen. Maar alleen door dit versluierd zijn wint mijn zelf aan kracht. Doordat het ik binnen de grenzen wordt gehouden groeit het juist. Het zou hiertoe niet vanuit zichzelf in staat zijn.

*Het geestgeschenk in het innerlijk te bergen
Gebiedt mij streng mijn vermoeden,
Opdat rijpend goddelijke gaven,
In ziele-gronden vruchtend,
Aan de zelfheid vruchten brengen.*

Het leven van de geest schijnt mij een geestgeschenk te hebben gegeven. Twee weken geleden voelde ik reeds hoe het geestelijke denken naderbij kwam, nu beleef ik het als een geschenk. De wereldgeest weeft in mij de wereldgedachten. Ik mag dit geestgeschenk echter niet naar buiten brengen, het moet in het innerlijk worden behoed. Het zijn geen heldere verstandsgedachten, het is een vermoeden. Dit vermoeden vertelt mij dat ik dit geschenk voor mijzelf moet houden, want alle goddelijke gaven moeten in de diepten van mijn ziel rijpen. Alleen zo kunnen ze vrucht brengen voor mijn zelf.